

Barraca de ca l'Esquilador

Vallirana

Ubicació

Comarca:	Baix Llobregat
Lloc/Adreça:	Serral del Suro - Can Montané
Emplaçament	Prop de la urbanització de La Solana, damunt de la masia de can Montané
Alçada:	321m

Coordenades:

Latitud:	41.3764
Longitud:	1.9227
UTM Est (X):	409914
UTM Nord (Y):	4581102

Classificació

Número de fitxa	08295-39
Àmbit:	Patrimoni immoble
Tipologia	Edifici
Estil / època:	Contemporani Popular
Segle	XIX-XX
Estat de conservació	Bo
Protecció	Inexistent
Accés	Fàcil
Ús actual:	Sense ús
Titularitat	Privada
Titular:	Ref. Cad.: 08296A00600002
Autoria de la fitxa	Adriana Geladó Prat
Data de registre de la fitxa:	dv., 09/09/2016 - 02:00

Descripció

Barraca de pedra seca del tipus àeria aïllada i orientada al sud-oest. La seva planta és circular i presenta una porta de llinda plana. No ha estat restaurada. A l'interior té un cocó. A l'exterior té dos recers molt grans situats a banda i banda del portal de la barraca.

Observacions:

Les dades han estat extretes de l'espai web Wikipedra (codi 8476) i cedides pel Centre Excursionista de Vallirana (BV035).

Història

A Vallirana, majoritàriament, les barraques de pedra seca estan relacionades amb el món del vi i el cultiu de la vinya. De fet, la vinya va ser la principal activitat agrària a Vallirana fins a finals del segle XIX. En general, cada família tenia la seva vinya (sobretot en el cas de les masies), tot i que amb l'arribada de la fil·loxera a França, la demanda de vi va experimentar un increment considerable, que es traduí en la proliferació del cultiu de vinya arreu del terme. Posteriorment, amb el pas de la fil·loxera per Catalunya, el sector va entrar en una forta crisi que finalment es va poder superar empeltant altres varietats de raïm, reconvertint els cultius i creant els cellers cooperatius, tant en auge durant la primera meitat del segle XX. Les vinyes valliranenques van perviure fins ben entrada la segona meitat del segle XX, abans de l'aparició de les urbanitzacions residencials. Les barraques eren utilitzades per dormir, guardar les eines o aixoplugar-s'hi en cas de mal temps. La pedra que les basteix era extreta de l'arrabassament dels camps i de la construcció dels camins que portaven fins als cultius.

Bibliografia

OLLÉ DORCA, Francesc (2013). Vallirana, poble de vinyes. [Vallirana]: Associació d'Amics de Vallirana i Centre Excursionista de Vallirana (CEV). Fons documental del Centre Excursionista de Vallirana (CEV). [Http://wikipedra.catpaisatge.net/](http://wikipedra.catpaisatge.net/) (Consulta: 08-09-2016).

